

Krekels zoeken

Krekels zoeken

Diana van Bezouwen

Schrijver: Diana van Bezouwen

Coverontwerp: Diana van Bezouwen

ISBN: 9789402168440

© Diana van Bezouwen

Verslaafd aan krekels

Mijn naam is Ilse en ik ben negenendertig jaar.

Ik ben blond, slank en samenwonend. Wat ik overigens beter nooit had kunnen doen. Maar ja, dat is altijd achteraf gepraat.

Ik ben op zoek naar avontuur omdat ik het idee heb dat ik al jaren in hetzelfde patroon leef.

Mijn verslavingen zijn roken, drinken en dansen. Maar sinds kort heb ik er eentje bij: *krekels zoeken*.

Dit lijkt misschien een contactadvertentie, maar geloof me... dat is het niet.

Het is zo'n beetje mijn eigen verhaal.

En misschien kom ik na dit verhaal erg onsympathiek over, maar ook dat is de bedoeling niet. Sommige dingen in het leven overkomen je. Het is mij in elk geval overkomen.

En van die *krekels zoeken*... Dat leg ik nog wel uit in een later stadium.

Sinds een jaar of twee heb ik mezelf namelijk herontdekt.

Dat komt een beetje door Monique, mijn favoriete collega uit het ziekenhuis. En Doortje, die ons helemaal gek heeft gemaakt.

Maar ook een beetje door de afleveringen van *Sex and the City*, die ik meerdere malen gezien heb.

Ik ben geobsedeerd door het leven van Samantha. Zij is mijn favoriet: Sexy, uitdagend, avontuurlijk.

Burgerlijk zijn bleek toch niet iets voor mij te zijn. Huisje boompje beestje... bah. Ik kreeg er de kriebels van.

In het begin niet, toen was alles nog leuk en nieuw. Het kwam een paar jaar later plotseling opzetten. Ik ging over het leven nadenken. Over de toekomst, over ouder worden.

Mijn leven zou niet voorbij vliegen hangend op een bank en televisie kijkend totdat je ogen dicht zouden vallen.

Elke vrijdagavond rollebollen, want op andere dagen waren we zo druk met andere dingen. Regelmatig uit eten met vrienden, die ik niet eens allemaal aardig vond. Ze maakten grappen die in mijn ogen helemaal niet grappig waren. Van die grappen onder de gordel. Ze irriteerden me mateloos.

Iedere zondag naar het strand of naar het bos als er geen voetballen was, en daarna ergens samen iets drinken.

We hadden elkaar soms niets meer te vertellen en dan staarden we maar wat om ons heen.

Je kunt jezelf eenzaam voelen binnen een relatie. Dat speelde bij mij soms ook.

Het was genoeg geweest. Ik wilde proeven van het leven zonder iemand daarbij pijn te doen.

Ik wilde plotseling genieten van mannen, net als ik kon genieten van een lekker toastje of een lekker stukje vlees.

Ik wilde ze groot, klein, blond, donker, gespierd of niet gespierd, met tattoos of zonder tattoos.

Het maakte me niet uit. Het ging me toch alleen om de spanning in mijn leven. Het bruisende gevoel dat je echt leeft.

Ik stelde me voor dat mijn leven anders in een stroomversnelling voorbij zou gaan. En dat ik op mijn sterfbed zou zeggen: 'Shit, ik had het anders moeten doen. Dit was zo saai.'

Dat zou mij niet gebeuren.

De jacht was geopend. Ilse was los.

Nog 346.000 uur

Momenteel zit ik op de helft van de pakweg 692.000 uur die een mens gemiddeld te leven heeft. Uitgaande van de 79 jaar die ik heb als vrouw, schrikkeldagen niet meegerekend.

Ik heb er dus nog zo'n 346.000 te gaan. En die tijd ga ik niet doorbrengen in het zalig nietsdoen, want een uur is zo voorbij.

Ik weet nog goed hoe het allemaal begon.

Sander en ik waren al lange tijd samen. Ik werkte in een ziekenhuis bij mij in de buurt. Een heel leuk ziekenhuis met fijne collega's die nog van een lolletje houden. En het was nog dichtbij ook. Na een borrel kon ik gewoon met de fiets naar huis.

Sander en ik woonden al jaren in een mooie eengezinswoning in Rotterdam Zuid. Het ontbrak ons aan niets.

Mijn leven was oké, maar ik miste de energie die ik altijd in mij had gehad. Vroeger leefde ik alsof het elke dag mijn laatste kon zijn. Nu leefde ik een burgerbestaan en nam ik genoeg met alles, omdat het blijkbaar zo hoorde.

Ik was vaak jaloers op mijn vrouwelijke collega's. Vooral de singles onder hen. Monique was mijn beste vriendin, niet single, maar wel een geweldige vrouw met prachtige bruine krullen en haar ogen leken altijd te lachen.

Ik zou ook lachen als ik zoveel mocht als zij. Die deed alleen maar waar ze zelf zin in had. Niemand belemmerde haar in haar doen en laten. Haar man vond heel veel goed.

Het verbaasde me soms echt. Hoewel ze geen slechte dingen deed. Maar hij liet haar vrij en zo voelde zij zich ook.

Ik wilde dat Sander dat eens deed. Die hield me veel te veel in de gaten en wilde altijd weten waar ik uithing en met wie. Misschien had ik daarom wel de neiging om dingen stiekem te doen.

Gewoon, om hem te treiteren zonder dat hij het wist. Best lullig van me, ik weet het, maar hij hoefde niet de rol van vader op zich te nemen. Die tijd had ik allang achter me gelaten. Dat jaloerse gedoe, ik werd er kotsmisselijk van.

Monique deed dus haar eigen zin en ze had best wel een grote mond. Je hield van haar of je haatte haar.

Ik zag mensen vaak schrikken van de dingen die ze zei en nog steeds zegt. Ik ook in het begin, maar na verloop van tijd wende ik daar aan.

Ze had die drang om het onbekende te ontdekken. Zo pakte ze ook altijd het blikje uit de koelkast met een ander etiket erop. Gewoon omdat het anders was.

Ik heb dat nooit gehad. Tot twee jaar geleden dan.

Ik kan me nu niet voorstellen dat het niet eerder door mijn hoofd heeft gespoekt. Ik had er voorheen nog geen seconde over nagedacht.

Het is een feit: ik heb er een verslaving bij. Ik ben verslaafd aan *vulkanen* geworden. Vulkanen?

Het zit zo. Ooit las ik een boek van Lulu Wang, die menselijke activiteiten zo mooi kan omschrijven. *Krekels zoeken* was haar term voor *de liefde bedrijven*. En die term beviel me wel. Het klonk in elk geval een stuk subtieler dan *seks hebben*.

Met *vulkanen* bedoelde ze het mannelijk lid. Heel logisch eigenlijk, als je bedenkt dat ze elk moment tot uitbarsting kunnen komen!

En die vulkanen, daar gaat het mij nou juist om. Als ik een man zie, dan zie ik alleen nog maar zijn vulkaan. Het valt me ook op dat ik geen specifiek type man meer heb. Er zijn heel veel leuke en interessante mannen.

Mannen met een bril, die ik normaal Q&Q had genoemd, moest ik voorheen nooit iets van hebben en nu denk ik: 'Ik haal dat brilletje wel even van je neus. Even kijken. Ja, een stuk beter. Beter nog zelfs dan verwacht.'

Een gezicht is heel belangrijk. Iemand die zegt dat zij of hij daar niet als eerste naar kijkt, liegt dat ie barst.

En haar. Dat vind ik ook belangrijk. Kaal ben ik niet zo van.
Daarna kijk ik uiteraard naar zijn ogen.
Iemand zei ooit tegen me: 'Maar je vindt baby's toch ook leuk, die zijn toch ook kaal?'
Dat was toch totaal iets anders. Op je hoofd hoort haar te zitten. Een baby is gewoon... een baby.
Later zou ik me ook over die fobie heen zetten. Een mens verandert nou eenmaal dikwijls van gedachten.
Maar wat ook niet geheel onbelangrijk is, is zijn lichaam.
Van een mooie stevige borstkas word ik toch wel heel erg warm van binnen. In vuur en vlam, daar komt dat spreekwoord vast vandaan.
Ik beeld mezelf dan in hoe hij eruit zou zien als hij *totally naked* voor me staat en tegen me zegt:
'Ilse, alsjeblieft, doe wat met dit lichaam. Het is van jou. Neem het maar, neem me maar. Alsjeblieft, doe er iets mee.'
Foute gedachten gaan rond in mijn hoofd als ik zo'n man zie.
Ik zweef als het ware en vergeet de rest van de wereld om me heen. Ik denk op dat moment maar aan één ding.
Ik kan ook intens verliefd zijn. En het is vaak net zo snel weer over. Gelukkig maar.
Ik denk echt alleen maar aan wat ik allemaal met ze kan en wil doen als ze aan mij ten prooi gevallen zijn.
Oh, wat heb ik toch een fantastisch leven. Sinds enkele jaren dan. Zo jammer dat ik het niet van de daken kan schreeuwen.
Het blijft een geheim. Niet dat mijn leven daarvoor slecht was, maar echt spannend is anders.
Het begon een beetje gewoontjes te worden en dat is ook niet verkeerd. Maar ik ben nu eenmaal gek op het onbekende en het onverwachte.
Die gedachten heb ik echt niet alleen bij andere mannen, want ik heb het ook altijd bij Sander gehad. Ik was gek op hem en hij verveelde me de eerste jaren geen minuut, maar hij vergat me de laatste tijd nog wel eens.

En er is één gouden regel die zegt dat je vrouwen niet moet vergeten, want vrouwen willen aandacht. En niet een heel klein beetje, maar een heleboel.

Geef het ze alsjeblieft, want anders gaan ze het elders zoeken. Ik deed dat dus.

En juist omdat ik zo bezig was met mezelf te ontdekken, sloeg ik helemaal door.

Ik was op weg een nymfomane te worden. Nog geen volledige natuurlijk, maar eentje in opleiding. Ik ging *kekels zoeken* steeds leuker vinden en kon bijna niet meer zonder.

Maar het draaide niet alleen maar om *kekels*.

Het was de spanning. Het verlangen naar iets nieuws.

De nieuwsgierigheid die in me zat en die ik bijna niet kon bedwingen.

Voorheen had ik dit niet. Echt niet.

Toen was ik nog gewoon de vriendin van Sander, niets meer en niets minder. Nu ben ik een beetje van iedereen, een straathondje. Een straathondje dat op zoek is naar een lieve aai en een heerlijk warm lichaam heel dicht tegen me aan.

Ik wil die lekkere lippen proeven en alles wat daar achter zit. Is dat verkeerd dan? Ben ik daardoor een slecht mens geworden?

Sander is een burgermannetje. Ik durfde het hem niet te vertellen. Hij had dit nooit begrepen, daarom hield ik wijselijk mijn mond.

En als mijn schoonouders het geweten zouden hebben: Oh, spaar me. Ze zouden me nooit meer aangekeken hebben. Dan zou ik de boze schoondochter zijn geweest. De heks. De vreemdgaander.

Maar ja, je krijgt ze er gratis bij. Of je het nou leuk vindt of niet.

Sander kende me niet op de manier waarop al mijn minnaars mij kenden. Hij kende mij als zijn Ilse. Zijn liefvallige, betrouwbare, zorgzame vriendin. En dat was ik ook.

Ik was gek op hem en wat ik met al die anderen deed, had niets met liefde te maken. Nee, liefde was het niet. Het was lust, pure lust, want ik wilde ze niet houden. Ik moest er niet aan denken om Sander te lozen en een ander in huis te halen. Zonder hem kon ik niet leven, want hij was mijn veilige thuishaven en ik haatte dat liedje:

*'CD van jou
CD van mij
CD van ons allebei
maar gekregen van mijn moeder
van mijn moeder, dus van mij'*

Ik had geen zin om alles te moeten delen, omdat ik zo nodig buiten de deur wilde eten, terwijl de biefstuk die ik binnen handbereik had ook helemaal te gek was.

Dus, probeerde ik nooit verliefd te worden. Het moest wel leuk blijven, een spelletje, mijn spelletje: Kon ik ze krijgen en hoe gemakkelijk of hoe moeizaam ging mij dat af?

Iedereen zou denken dat vreemdgaan lastig is en dat je iemand nooit zo ver kunt krijgen dat ze hun vrouw belazeren voor een *one night stand*.

Nou echt niet. Negen van de tien keer lukte het me nog ook, ook al waren ze gebonden: hadden ze een relatie, woonden ze samen of in het extreemste geval... waren ze getrouwd. Het maakte voor hen geen fluit uit, want bij mannen draait het ook niet om liefde of verliefdheid, maar om lust.

Even de vulkaan laten uitbarsten. Want het vrouwtje had ook niet altijd tijd of zin. Die had een hoop strijk staan of moest per se taarten bakken of dat ene programma op de televisie zien. Ik kende de verhalen wel.

'Wil hij alweer seks. Pfff.... Ik heb wel meer te doen.'

Ik begreep er nooit iets van. Hoe kon je nou opzien tegen een stevig potje *rollebollen* door het huis? Lekker vrijen op de keukentafel of tussen het riet terwijl er boten voorbij varen.

Menig schipper moest zijn ogen uitgekeken hebben als er twee witte billen boven de grassprietten uitkwamen. Op gekke plekken *krijgertje spelen* is geweldig.

Het geeft me nog steeds een kick.

Ook als het lukte om zo'n moeilijk bereikbare kerel in mijn greep te krijgen.

Als de moeilijkste gevallen voor mij (letterlijk) door de knietjes gingen, had ik echt het idee dat ik mijn doel bereikt had. Dat was toch prachtig.

Mijn *flamoestuintje* draaide overuren.

Eerlijk gezegd heb ik er vaak over nagedacht of dit wel helemaal normaal is. Niemand weet wie ik werkelijk ben, maar ik ben ervan overtuigd dat er meer zijn zoals ik.

Af en toe voel ik me net een actrice. Ik lieg en bedrieg. Ik speel een ander of eigenlijk speel ik wie ik werkelijk ben. De seksgodin.

Het kan toch niet zo zijn dat ik de enige ben die zo in elkaar steekt? Ik ben een van de velen die het in het geniep doen en die zijn mond erover houdt.

Ik geloof niet in monogamie. De mens is niet gemaakt om van één persoon te houden. Oké, misschien wel om van één te houden, maar niet om je hele leven met één persoon door te brengen. Ik vind dat zonde. Het is een *waste of time*.

Geef toe, het is toch zonde om al dat moois te laten lopen, alleen maar omdat je al met iemand bent, die niet eens altijd zin in je heeft. Moet je dan afwachten tot die persoon tijd voor je heeft? En wat als dat weken duurt? Of maanden?

Ik ken stellen die het nooit meer doen. Die leven als broer en zus. De een kijkt televisie en de ander gaat boven uit pure verveling maar een boek lezen.

En na een tijdje wordt het ook een sleur, dat weten we allemaal, maar je kunt het zelf ook spannend maken door eens een keer iemand anders te zijn. Speel het Tiroler meisje met de lange kousen en je *meloentjes* half uit je jurkje. Zoek je dirndl op.